

Un adevăr incomod

Miercuri, 1 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Documentarul lui Al Gore, *An Inconvenient Truth*, chiar dacă nu atinge nivelul de rigoare științifică așteptat de unii savanți, a reușit să pună în fața lumii destul de convingător principiul suitei de consecințe nefaste declanșate de acte necugetate.

Deși nu am văzut decât un trailer al filmului, și am citit unele dintre lucrările pe această temă, subiectul m-a făcut să mă gândesc la principiul enunțat de sora White: “Noi nu trebuie să-L privim pe Dumnezeu ca așteptând să-L pedepsească pe păcătos pentru păcatul său. Păcătosul aduce el însuși pedeapsa asupra lui. Propriile lui acțiuni declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur. Fiecare călcare a Legii se întoarce împotriva păcătosului, lucrează în el o schimbare a caracterului și-l determină să păcătuiască din nou cu mai multă ușurință. Alegând să păcătuiască, oamenii se despart de Dumnezeu, se desprind de sursa binecuvântării, și rezultatul sigur este ruina și moartea” (*The 1888 EGW Materials*, 1574).

Nu știu dacă Al Gore crede sau nu în Dumnezeu, și nici nu este relevant pentru discuția prezentă. Dar el înțelege mai bine decât mulți pastori adventiști principiul cauzei și efectului. El nu se avântă nebunește să-L acuze pe Dumnezeu pentru dezastrea naturale, așa cum face marele nostru savant Samuele Bacchiocchi, urmat de cei mai mulți teologi și pastori adventiști. El identifică marile probleme ale planetei în comportamentul uman aberant, demonstrând că ingineriile macro-economice care guvernează viața pe pământ sunt letale pentru biosistem, care se răzbuună pentru orice abuz și tratament necorespunzător.

An Inconvenient Truth expune un principiu care a funcționat exact la fel și în cazul potopului. Dacă noi am reușit să îngenunchem sistemele naturale de protecție ale mediului în doar 200 de ani de industrializare forțată, imaginați-vă ce au făcut acei oameni în 1000 de ani de nerespectare a regulilor elementare de comportare cu planeta. Uriașii antediluvieni nu au avut nevoie să fie pedepsiți de Dumnezeu pentru proiectele lor greșite. Propriile lor acțiuni au declanșat “o suită de circumstanțe,” care au produs “un rezultat sigur.” Când este guvernată după ureche și împotriva instrucțiunilor de folosire, planeta se răzbuună cumplit.

Al Gore spunea că “ceea ce s-a schimbat în Statele Unite după uraganul Katrina a fost simțământul că am intrat într-o perioadă a consecințelor.” Renumitul politician are dreptate,

deși el nu cunoaște un lucru pe care noi se presupune că ar trebui să-l înțelegem corect: Planeta aceasta se transforma demult în praf și pulbere dacă anumiți îngeri, plasați “în cele patru colțuri ale pământului” (Apoc 7:1-3), nu țineau “vânturile pământului.”

Demult suntem într-o perioadă a consecințelor, dar ne este greu să înțelegem că orbirea noastră spirituală pune la grea încercare pe acei îngeri care țin vânturile. Motivul pentru care cei patru îngeri sunt încă în misiune este acela că biserica rămășiței nu este gata de sigilare. Sigilarea fiind o “reproducere desăvârșită” a caracterului lui Hristos în mintea poporului Său, ea nu poate fi făcută atâta timp cât nutrim concepții aberante despre acel caracter. Dacă “viața veșnică” înseamnă o cunoaștere corectă a caracterului acela care trebuie reprodus în poporul Său, este normal că nu putem avea acea viață până nu percepem acel caracter.

Este o mare rușine să vină acum Al Gore să spună teologilor adventiști că propriile noastre acțiuni “declanșează o suită de circumstanțe care produc un rezultat sigur.” Cât ne vom mai ascunde în spatele credinței fabricate în evul întunecat, că „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos”?

De ce este incomod adevărul despre neprihănirea lui Hristos? Nu este el suficient explicat și demonstrat în Scriptură? Nu avem capacitatea intelectuală sau spirituală de a-l aprecia? Nu a fost lumina adițională trimisă nouă în 1888 capabilă să împrăștie ezitățile moștenite din concepte învechite? A eșuat Duhul Sfânt în efortul Lui de a aplica neprihănirea de o manieră practică asupra inimilor noastre? De ce rămâne Hristos necunoscut generației prezente, exact la fel cum El a rămas necunoscut intelectualității lui Israel acum 2000 de ani?

Răspunsul la aceste întrebări ar putea fi extrem de complicat, dar ar putea fi în același timp extrem de simplu: „Este greu să faci pe cineva să înțeleagă un lucru, atunci când salariul lui depinde tocmai de neînțelegerea acelui lucru” (Upton Sinclair).